

— Φανῆ, εἶπεν, οἱ ἄνθρωποι πλησιάζουν νὰ τελειώσουν καὶ ἐγὼ χωρὶς αὐτοὺς τίποτε δὲν ἡμπορῶ νὰ κάμω. Πήγαινε, παιδί μου, νὰ μοῦ εὕρῃς διὰ τὴν νύκτα.

— Μετὰ χαρᾶς, πάτερ μου, εἶπεν ἡ δυστυχὴς νέα δισταζούσα, ἀλλά...

— Τί;

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Φανῆ μὲ δειλίαν, ἡ κυρία εἰς τὴν ὁποίαν δουλεύω ἠρνήθη νὰ μοῦ δώσῃ πλέον προπληρωμὰς, καὶ ὥς ἐκ τούτου μικρὰ πρόγματα μοῦ μένουν πλέον.

— Ὡς πόσα;

— Ὡς τριάκοντα λεπτά.

— Ἀρκούν διὰ νὰ ἀγοράσωμεν δύο οκάδας ἄνθρακος.

— Ἀλλὰ αὔριον, πάτερ μου, πῶς θὰ ζήσωμεν;

— Αὔριον ἴσως, κόρη μου, θὰ ἔχωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν μας ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς φύσεως.

Ἡ Φανῆ χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ ἐσκέπασε τὴν κεφαλὴν της διὰ τοῦ πύλου της καὶ ἔρριψεν ἐπάνω της μικρὸν σκέπασμα, ἐλαφρὸν καὶ ἐπομένως ὀλίγον κατὰ τοῦ ἐπικρατοῦντος ψυχους προφυλακτικόν. Ἐξῆλθε σιωπῶσα καὶ ἐπέστρεψε φέρουσα τοὺς ἄνθρακας τοὺς ὁποίους ὁ πατὴρ της τὴν εἶχε ζητήσῃ.

— Καὶ τώρα, κόρη μου, εἶπεν ὁ γέρον, πήγαινε ν' ἀναπαυθῇς ὀλίγον· ἐγὼ δὲν ἡμπορῶ νὰ ἀφήσω τὰ πύραυλα καὶ τὰς χοάνας μου. Πήγαινε, παιδάκι μου, καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πατρός σου.

Ἡ Φανῆ ὑπήκουσεν, ἐκαληνύκτισε τὸν πατέρα της, καὶ ἔλπευσεν εἰς μικρὸν τι δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπλαγίαζε. Πρὸς τὰ ἐξημερώματα δὲ ἐκοιμάτο αὐτὴ ἀκόμη ὕπνον ἡσυχον καὶ ὠνειρεύετο ἴσως ὅλας ἐκείνας τὰς εὐτυχίας τὰς ὁποίας τῆς ὑπεσχέθη ὁ πατὴρ της, ὅτε μέγας καὶ αἰφνίδιος θόρυβος τὴν ἐσήκωσε τρέμουσαν εἰς τοὺς πόδας της. Ὁ 'Ροβέρτος τὴν ἐκάλει μὲ μεγάλας κραυγὰς καὶ ἐπιφωνήσεις διακεκομμένας. Ἐνεδύθη λοιπὸν βιαστικῇ καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτόν.

Ἡ συνήθης ἀταξία τοῦ ἐργαστηρίου εἶχεν αὐξήσει. Αἱ φιάλαι, τὰ μέταλλα, αἱ τράπεζαι ἦσαν ἄνω κάτω. Ὁ γέρον χρυσοχόος ἐφαίνετο ὡς καταληφθεὶς ὑπὸ τρέλλας, διότι ἐγέλα, ἐκλαιεν, ἐχόρευε γύρω τοῦ καίοντος ἀκόμη πυραύνου του καὶ ἐξέφραζε τὴν φρενιτικωτέραν χαρὰν. Ἄμα δὲ εἶδε τὴν θυγατέρα του τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μὲ τόσῃν ἀγάπῃν καὶ προθυμίᾳ ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν πνίξῃ.

— Τί τρέχει, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἡ Φανῆ καταπεπληγμένη.

— Κόρη μου, ἐφώναξεν ὁ γέρον μὲ φωνὴν ἡχηράν, ἐπέτυχα νὰ κάμω ἀδάμαντα.

— Εἶναι δυνατόν; ἠρώτησεν ἡ Φανῆ καὶ ὅλον τὸ σῶμά της ἔτρεμεν· εἶσαι βέβαιος, πάτερ μου, ὅτι δὲν ἀπατάσαι καὶ πάλιν καθὼς καὶ ἄλλοτε;

— Ὅχι, ὄχι, ἐφώναξεν ὁ γέρον, δείχνων εἰς αὐτὴν δύο μικρὰ μαύρα πετράδια τὰ ὁποῖα ἔ-

λαβεν ἀπὸ τὴν χοάνην. Ἐμπιστεύσου εἰς τὴν πεῖραν μου, Φανῆ, εἶναι ἀδάμαντες ἀληθεῖς, τὸ βλέπεις, ἂν καὶ ἡ ἐπιφάνειά των εἶναι ὀλίγον μαυρισμένη δὲν ἀπατῶμαι τώρα πλέον, Φανῆ. Ὁ ἄνθρωξ τὸν ὁποῖον εἶχα θέσει εἰς τὸ πῦρ μοῦ ἀπέδωκε δύο ἀδάμαντας ἀντὶ ἐνός· φαίνεται, εἰς τὸν διασχηματισμὸν του θὰ ἔσπασε. Ἀλλ' ἀδιάφορον, εἴμεθα πλούσιοι διὰ παντός.

Ἡ Φανῆ μὲ δυσπιστίαν συνεμερίσθη τὴν χαρὰν τοῦ πατρός της. Διότι τοσάκις εἶχεν ἔως τώρα ἀπατηθῇ ὥστε δὲν ἐπίστευε τόσῳ μεγάλῃν εὐτυχίαν. Καὶ μολοντοῦτο ὁ γέρον ἐφαίνετο βέβαιος περὶ τοῦ ἔργου του. Κατέτριψε δὲ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός εἰς τὰς ἀναγκαιούσας δοκιμὰς διὰ νὰ καταπεισθῇ περὶ τῆς ταυτότητος τῶν πετράδιων τὰ ὁποῖα ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν χοάνην του μὲ τὸν ἀδάμαντα. Καὶ ὅλαι τὸν κατέπεισαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας του.

Ἄμα λοιπὸν ἐξημέρωσεν, ἐτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ διακοινώσῃ τὴν ἀνακάλυψιν του εἰς τοὺς κυριωτέρους ἀδαμαντοπώλας τῶν Παρισίων.

— Κόρη μου, ἔλεγε μὲ ἐνθουσιασμὸν, πηγαινὼ νὰ ἴδω εἰς τοὺς πόδας μου ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνοήτους ὅσοι μὲ περιεφρόνησαν εἰς τὴν δυστυχίαν μου. Τὴν νύκτα αὐτὴν ὅλους τοὺς κατέστρεψα. Φανῆ, κόρη μου, τὸ ὄνομά μου δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ ποτὲ ἀπὸ τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων.

— Πάτερ μου, ἐψιθύρισεν ἡ νέα, συλλογίζεσαι ὅτι οὔτε ψωμίον δὲν ἔχομεν σήμερον;

Ὁ γέρον 'Ροβέρτος δὲν τὴν ἤκουσεν ὁμῶς. Ἀλλὰ ἔλαβε τοὺς ἀδάμαντάς του, ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα του καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν ὁδὸν συγχρόνως μὲ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἡ Φανῆ εἰς διαλογισμοὺς βυθισμένη παρατήρησε τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφήσει ὁ πατὴρ της καὶ εἶπε μὲ εἶδος ἀνησυχίας τινός.

— Ὁ Παῦλος ὁμῶς μοῦ ἔλεγεν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ κατασκευάσῃ τις ἀδάμαντα.

(ἀκολουεῖ)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΜΟΥΡΤΟΣ.

Στὸ σπῆτι εἶχε κλεισμένα
 Ὁ Μούρτος τὰ φλωριά,
 Γυρίζει μιὰ βραδεῖα...
 Ἦταν κλειμμένα.

Μὲ ἀπληγισμένους τρόπους.
 Τὸ μέτωπο βαρεῖ,
 Καὶ ὅλους κατηγορεῖ,
 Θεὸ καὶ ἀνθρώπους.

Ο ΜΟΥΡΤΟΣ.

Φιλάργυρε, μὴ πέφτης
Σὲ ἀπελπισία τρελλή...
Ἡ ἀστονομία καλὴ,
Κουτὸς ὁ κλέφτης!

Τὸ βρῆκαν τὰ φλωριά του...
Τάειδε, καὶ σπαρταρᾷ,
Καὶ χάνει ἀπὲς τὴ χαρὰ
Τὰ λογικά του.

Λὲν τώρα, τὸν πειραζει
Παραξενιά τρελλή,
Τοῖς ὁμορφοῖς καλεῖ
Καὶ τὰ μοιράζει.

Σκόρπα τοὺς θησαυροὺς σου —
Ξένους παντοτεινά,
Ὡς τώρα ἀληθινὰ
Βοήκεις τὸ νοῦ σου!

Γ. Χ. Ζ.

ΤΑ ΠΗΠΤΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ.

ὑπὸ Κ. Μιλλεβοῦ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Τὸ δάσος χροῖται τὰ ὠχρὰ τοῦ φθινοπώρου φύλλα.
Τὸν πέπλον ἔρριψεν ἡ γῆ· σιγῇ ἡ φιλομήλια.

Εἰς νέος ματαιώμενος, ὠχρὸν τοῦ πένθους θῆμα,
Μόλις ἰδὼν τὰ δροσερά τοῦ λυκαυγυὸς τοῦ ῥόδα
Τὸ φίλον δάσος μὲ βραδὺ ἀπεχαιρέτα βῆμα,
Ἐν ᾧ τὸ μῆμα ἔκραζε τὸν πλάνητά του πόδα.

«ὦ δάσος, λέγει, προσφιλές! ἐνθάδε... τὸ μέλλον
Τὸ θλιβερόν μου φαίνεται τὸ πένθος σου ἀγγέλλον.
Τὰ φύλλα πίπτουν· ἐν πρὸς ἐν τὸ ψυχρὸν τὰ μαραινέει·
Καὶ θνήσκουσιν αἱ μέραι μου ἐν ἑκάστῃ σημαίνει

• Μὲ εἶπε τοῦ Ἀσκληπιοῦ χρησμός: — οἱ ὀφθαλμοὶ σου

Δὲν θ' ἀτερλίσουν ἄλλοτε τὰ ὠχρῶντα δάση·
Τὰ βήματά σου ἡ σκιά καλεῖ τῆς κυπαρίσσου·
Ποθεῖ ὠχρὰ τὰ ῥόδα σου προῆς λιθὸς ῥ' ἀρπάσῃ.
Πρὶν ἢ τὸ ῥόδον μαραινῇ καὶ τοῦ βουρὸν τὸ κλῆμα,
Τὸ ἔαρ σου μαραινέται ψυχρὰ χερσὶ χειμῶνος θῆμα...
• Εἰτε, καὶ θνήσκω... τοῦ λιθὸς μὲ ἤγγισε τὸ πνεῦμα,

Καὶ ὡς σκιάν ἐκλείπονσαν εἰς τοῦ φωτός τὸ νεῦμα,

Ὡς φροῦδον διαρ, εἶδον

Τὴν αἰσέτην μου φεύγουσαν ἐν μέσῳ τῶν ἐλπίδων.

ὦ φῦλλα, φῦλλα! πείσατε, κ' εἰς τῆς μητρός μου
ἦρμα

Τὸ τεθλιμμένον κρήφατε τοῦ τάφου μου τὸ χῶμα,

Ὅπῃ θα κρύπτη αὐρίον τὸ ἐξημῶν μου πῶμα.

Ἀλλ' ἂν προσέλθῃ ἀπ.λεπτός ἡ τῆς ζωῆς μου φέλη.

Νὰ κλαύσῃ, ὅταν ὁ ἀστέρ τοῦ σκότους ἀνατείλῃ,

Ὁ θρόνος σας τὴν εὐγνώμονα σκιάν μου ἂς ἐγείρῃ.

Εἶπερ, ἀπῆλθε... π.λὴν χωρὶς τὰ ἐπαρέλθῃ π.λέον...

Τὸ φῦλλον, ὅπερ ἔσχατον ὁ γάτος εἴλε γθελίει,

Τῆς τελευταίας ἔπεσεν ἡμέρας του σημῖον.

Τὸν τάφον του ἀνδρὸς ξανθοῦ τινοῦ π.ληστόν...

Ἀλλ' ὅρμα τὸ μνημείον του δὲν ἐπεσκέφθη καὶ ν

Νεάριδος περθίμον

Καὶ ὁ περὶ τὸν ἀγρὰν δὲν, ὁ π.λάνος τῆς ἐ.ήμιου

Μὲ τὸ βραδύ του βῆμα

Ταράττει μόνος τὸ σιγῶν τοῦ τεθνεώτος μῆμα

6 Σεπτεμβρίου.

Σέρος.

ΜΥΡΩΝ.

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 28.)

Δὲν ἐνθυμοῦνται τότε ὅτι δυνατὸν εἶναι νὰ νικῇ-
θῶσιν ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας τὰς ὁποίας μὲ τόσῃ ἐπιτη-
δεύτητά αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ τὰς μετοχετεύ-
σωσιν εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ ἐκδικηθῶσι τρόπον τινὰ
τὴν βλάβην ἣν ἀπ' αὐτοῦς ὑπέστησαν, καὶ ὅτι δὲν
θέλουν δυνήθῃ ν' ἀντισταθῶσιν; Νομίζουν οἱ τοι-
ούτοι ὅτι αἱ ἀδίκαιαι αὐτῶν πρὸς τὰς γυναί-
κας δὲν τοὺς βλάπτουν διόλου εἰς τοῦ κόσ-
μου τὴν ὑπόληψιν, καὶ διὰ ταῦτα παντὶ θένει
ἐπιθυμοῦν ὑποχειρίους τὰς σεβαστάς γυναῖκας νὰ
κάμουν; Γνωρίζετε, ὦ ἄνδρες, ὅτι τὰ εὐθραυστα
ταῦτα εἶδωλα, τὰ ὁποῖα σήμερον λατρεύετε, συν-
τρίβονται αὐρίον καὶ διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ
ἀτιμίας δὲν τοὺς προσφέρете ὑπερασπιστὴν ἄλλον
ἢ τὸν ἐλεγχόν τῆς συνειδήσεως, καὶ πολλάκις καὶ
αὐτὴν τὴν αὐτοκτονίαν; Ἀλλ' ἄρα τόσον ἄπιστον,
τόσον κούφην ψυχὴν πέπωται νὰ ἔχουν οἱ ἄν-
δρες; Διὰ τοῦτο ἄρα ἐθέσπισαν νόμους διὰ πᾶν
κακούργημα καὶ παρέλειψαν νὰ τιμωρήσωσιν ἐκεί-
νους οἵτινες κατασπαράττουν τόσας εὐαισθήτους
ψυχὰς, οἵτινες δολοφονοῦν τὰς ἐξαπατηθείσας ἀπὸ
τοὺς δολασμούς, ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις των, γυ-
ναῖκας; ἄρα δὲν πρέπει δι' αὐτὸ τοῦτο οἱ ἄνδρες
νὰ σεβασθῶν τὰς γυναῖκας; ἄρα δὲν πρέπει νὰ
εἰπῶσι καθ' ἑαυτοὺς — μήπως ὅ,τι πράττομεν διὰ
τὰς γυναῖκας τῶν ἄλλων πάθωμεν καὶ ἡμεῖς;
ἢ μήπως ἐνόμισαν ὅτι ἡ ἠθικὴ ὡς πρὸς τὰς καρδίας

των ἔχει ὑπέρυκτον τὴν θέλησιν των, ἐνῷ ἄ-
τοπόν τι δὲν δύναται νὰ προκύψῃ εἰς αὐτοὺς;
Πότον ὁμῶς ἀπατῶνται! ἡ ἠθικὴ εἶναι μίαν καὶ
ἀδιαίρετος καὶ ἀπαιτεῖ ἀνταπόδοσιν, ἄλλως δὲν
δύνανται νὰ ὑπάρξῃ καὶ εἰς μάτην ζητοῦν δι'
ἀδίκου θελήσεως νὰ ὑστερήσωσι τὰς γυναῖκας
τοῦ ἀναφαιρέτου αὐτῶν δικαιώματος δι' οὗ δύ-
νανται νὰ τοῖς εἰπῶσιν, ὅτι, ἀφοῦ ἀπαιτῆτε
πίστιν καὶ τιμὴν ἀπὸ ἡμᾶς, δικαιοῦμεθα τὸ αὐ-
τὸ καὶ ἡμεῖς ν' ἀπαιτήσωμεν ἀπὸ σας, δὲν δύνα-
σθε λοιπὸν ἐκ μονομερείας νὰ ὑστερήσητε τὴν
ἡμῖς εἰαν ἀνθρωπότητά των δικαιωμάτων τὰ ὁποῖα
ἡ φύσις ἡμᾶς ἐδώρησατο. Ἐὰν θέλητε νὰ συμπῆ-
ζωμεν συμφωνίαν, πρέπει ἡ ἀρμονία καὶ ἡ αὐτο-
πάθεια νὰ στεφανώη τὰς πράξεις μας!

Αἰσθάνομαι λύπην καίριαν τῇ ἀληθείᾳ, δι' ὅτ
οἱ ἄνδρες δὲν σκέπτονται ὡς πρέπει περὶ τῆς γυ-
ναϊκῆς; φροντίζουν, ναί, νὰ τὴν διδάξωσι καὶ νὰ τὴν
φωτίσωσι, ἀλλὰ πάσχουν καὶ νὰ τὴν διαφθεύωσι.
Πράττουν δηλαδὴ δύο ἀντιθέτους πράξεις, αἰτι-
νές εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἀπωλέσωσι καὶ τούτους
καὶ ἐκείνας, ἀλλὰ ποῦ ἄγομεν, ποῦ φερόμεθα ἐκ
τῆς ἀπερίσκεψιάς; Διατί δὲν αἰσθανόμεθα τὸν ἀ-
ληθῆ προορισμὸν μας; Κατηγοροῦμεν τὸν ἄσωτον
υἱὸν, τὸν διεφθαρμένον καὶ ἀκόλαστον νέον, ἀλλὰ
τὸν συναναστρέφόμεθα, διότι οἱ ἀποκτήσεις του
ἡμᾶς γαργαλίζουν, καὶ τὸν ἐκλέγομεν νυμφίον τῆς
θυγατρὸς μας καὶ ἀδελφῆς, διότι εἶναι ἀγχινοὺς,
ἔχει παρὸν, προπαρασκευάζει μέλλον, κατηγοροῦ-
μεν ὁμῶς καὶ τὴν ἀπατηθεῖσαν νέαν, τὴν οἰκτερο-
μεν, ἀλλὰ τίς τῶν ἀνδρῶν δέχεται αὐτὴν πλέον
ὡς σύζυγον; οἱ πάντες τὴν περιφρονοῦν διὰ σύ-
ζυγον καὶ οἱ πάντες τὴν θωπεύουσιν διὰ νὰ τὴν ἀ-
πατησῶσιν ἐκ νέου. ἄρα λοιπὸν ὁ νέος καὶ ἡ νέα,
μολονότι ἀμφότεροι ἐπραξαν ἀνηθικούς πράξεις καὶ
υπάγονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν καὶ εἰς πλειο-
να μάλιστα ὁ νέος, ὅστις, ὡς λέγουσι οἱ σοφοί, ἔχει
περισσότερον νοῦν ἀπὸ τὴν νέαν καὶ ἐπομένως ἔ-
πρεπε νὰ σφάλῃ ὀλιγώτερον, μολαταῦτα ἐνώπιον
τῆς κοινωνίας, τῆς ἀδίκου κοινωνίας, δὲν κρίνον-
ται μὲ τὴν αὐτὴν στάθμην, ὁ νέος ἐπανερχεται εἰς
τὴν κοινωνίαν, ὡς μηδὲν πράξας, ἡ δὲ νέα, ἡ ἀ-
θλία νέα περιφρονεῖται, καταλιμπάνεται, διαφθεί-
ρεται! Σὰς ἐρωτῶ ὅθεν, ὦ Βουλευταὶ καὶ Γερουσια-
σταὶ νομοθέται τῆς Ἑλλάδος, σὰς ἐρωτῶ, ὦ ὑπουρ-
γοί, οἱ κρατοῦντες ἐπὶ τῶν ὤμων σας ὡς τιτάνες,
τὸ σκάφος τῆς πολιτείας, σὰς ἐρωτῶ, ὦ σοφοὶ τῆς
Ἑλλάδος, διατί δὲν διεβουλευήτετε μέχρι τοῦδε πε-
ρὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου; ἐγεννήθητε
ἄρα διὰ νὰ διαιρῆτε καὶ διχονοῆτε, διὰ νὰ θησαυρί-
ζητε καὶ ἐπαινεῖσθε ὡς καλοὶ συγγραφεῖς, ὡς ἐκ-
λεκτοὶ ποιηταὶ καὶ ῥήτορες ἢ διὰ νὰ ἐλευθερώνητε
τὸν λαόν, ὅστις σὰς τρέφει καὶ ἐνδύει μὲ τὸν ἰ-
δρωτὰ τοῦ προσώπου του, ἀπὸ τὰς καταπίσεις
καὶ τὸν φωτίζει εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, ἢ μή-
πως καὶ ἤδη ἤλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ Φιλίππου, ὅτε καὶ
συγγραφεῖς καὶ ῥήτορες καὶ ὑπουργοὶ καὶ δικασταὶ
μισθοδοτούμενοι παρ' αὐτοῦ, ἢ ἀμεριμνῶντες πα-